

patrně o překročení hospodářského plánu ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1918, čís. 82 sb. z. a n., na který se tedy strany i nižší stolice upozorňují vedle § 4 lesn. zák., jenž jedná o pustošení lesů.

Čís. 8951.

Nárok úrazové pojišťovny dělnické proti osobám, ručícím za úraz provozem silostroje, na náhradu toho, co jest pojišťovna povinna platiti podle zákona o úrazovém pojištění poškozenému (jeho pozůstalým), podléhá promlčení podle předpisů občanského práva, nikoliv podle § 6 aut. zák.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, Rv I 1664/28.)

Auto žalovaného, řízené spolužalovaným řidičem, zachytilo dělníka Františka P-a, jenž se ubíral z práce domů, a usmrtilo ho. Ježto šlo o úraz podnikový, vyplatila úrazová pojišťovna pozůstalým pohřebné a platila jim důchod. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se úrazová pojišťovna na žalovaných náhrady toho, co pozůstalým po Františku P-ovi vyplatila (vyplatí). O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d vyvrátil námitku promlčení tím, že žaloba byla podána ve lhůtě § 6 aut. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní napadají žalovaní názor soudu odvolacího, že žalobní nárok není podle § 6 zákona aut. promlčen, proto, že škoda a osoby k náhradě povinné byly žalobkyni známy již dávno před tím, než se stalo usnesení správního výboru žalobkyně ze dne 7. ledna 1926 o povinnosti, platiti náhradu pozůstalým po Františku P-ovi a o výši jim příslušející náhrady. Tento názor opírají žalovaní o povahu nároku žalobkyně jako nároku postižního, závislého na nároku poškozeného, který zde byl již v době úrazu. Těmto vývodům dovolatelů nelze přisvědčiti, poněvadž nárok žalobkyně proti žalovaným na náhradu toho, co jest povinna podle zákona o úrazovém pojištění pozůstalým zesnulého Františka P-a platiti, třebaže je závislým na nároku Františka P-a z důvodu podnikového úrazu, je samostatným nárokem upraveným předpisem § 47 úrazového zákona, jakž vysloveno již v rozhodnutí tohoto soudu čís. 141 sb. n. s. Promlčení tohoto nároku nutno tedy posuzovati podle předpisů občanského zákoníka, nikoli podle § 6 zákona aut., který se výlučně vztahuje na nároky poškozeného samého, nikoli na nároky pojišťovny ve smyslu § 47 úrazového zákona proti škůdci a žalovanému Antonínu L-ovi, který podle § 8 zákona aut. za něho ručí. Názor soudu odvolacího, že promlčení posuzovati jest v souzeném případě dle § 6 zákona aut., není proto správným. Tím však jest odňat podklad vývodům dovolání napadajícím tento názor soudu odvolacího s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. a netřeba se jimi zabývat, ani dovolatelé sami netvrdí, že nárok žalobkyně jest promlčen podle předpisů občanského zákona. Rozhodnutí tohoto soudu čís. 7102 sb. n. s.

v dovolání uvedené se nehodí na tento případ, poněvadž spočívá na jiném skutkovém podkladě.

Čís. 8952.

Bezpodstatnost formalit podle § 89 jedn. ř.

Význam pŕtahů (indicií) v průvodním řízení.

S pominutím pŕtahů nelze přistoupiti k výsledku stran.

Neví-li dokazovatel nic o věci, lze přistoupiti k výsledku odpŕrce jen tehdy, lze-li očekávati, že bude odpŕrce vypovídati ve prospěch dokazovatelův.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, Rv I 148/29.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Prvý soudce na základě výpovědí celé řady svědků, jež až na M-ovou, vyslechnutou soudem dožádaným, vyslechl všechny osobně, a dopisu žalovaného ze dne 22. června 1928 zjistil řadu skutkových okolností, z nichž dospěl k přesvědčení, že žalovaný s matkou dítěte v kritické době tělesně obcoval, a uznal žalovaného za otce nezletilého žalobce. Odvolací soud nabyl opačného přesvědčení, to však na základě vadného řízení, neboť, pokud jde o výpovědi svědecké, není z jeho důvodů jasno, zda si osvojuje zjištění prvního soudce a v které míře (o čemž níže), ačkoli podle ustálených zásad procesních by musel, kdyby nechtěl přesvědčení prvního soudce o skutkovém stavu věci ve výpovědech těch obsažené sdíleti, všechny ty důkazy tímž způsobem opakovati, jímž prvním soudcem byly provedeny, zejména tedy aspoň svědky prvním soudcem osobně slyšené rovněž osobně slyšeti, a mimo to nepřihlédl vůbec k obsahu dopisu shora citovaného, nýbrž místo toho přikročil přímo k výsledku stran a, vzav žalovaného na jeho zápornou výpověď do přísahy, založil rozsudek výlučně na této výpovědi. Nejvyšší soud jest si úplně vědom zásady § 89 jedn. ř. převzaté z § 2 čís. 10 nesp. říz., která soudům udílí pokyn, by nelpěly na bezpodstatných formalitách, naopak zásadu tuto při každé vhodné příležitosti nižším soudům důtklivě připomíná, neboť, je-li bezpodstatnou formalita, která vzhledem ke stavu věci nemá právního významu (sama o sobě je každá formalita podstatná, sice by ji zákon byl nepředepsal, t. j. je dána proto, by zabezpečovala správné nalézání práva a může se státi bezpředmětnou právě jen vzhledem k okolnostem případu), pak se jí neslouží spravedlnosti, nýbrž naopak spravedlnost se jí jen zdržuje a zdražuje a tak, kdyby stav věci byl takový, že opakování osobního výsledku svědků a přihléd-